20/04/2023

Izvorul Tămăduirii la ape binefăcătoare din țara noastră

De sărbătoarea Izvorului Tămăduirii, 21 aprilie, credincioșii participă în multe locuri la procesiuni către izvoare și ape cunoscute ca binefăcătoare, unde slujitorii săvârșesc slujba de Sfințire a apei după rânduiala din Vinerea Luminată. În Arhiepiscopia Bucu-reș--tilor, un astfel de izvor vindecător se află la Mănăstirea Ghighiu din județul Prahova, unde credincioșii vin astăzi, în zi de praznic, să ia apă sfințită și să se închine la Icoana Maicii Domnului „Siriaca”, aflată la această mănăstire.

Izvorul bine cunoscut de la Mănăstirea Ghighiu de lângă Ploieşti a fost descoperit în chip minunat. În 1817, călugărul Agapie a venit aici de la Mănăstirea Cernica, căutând un loc prielnic pentru a înălța o mănăstire. Aţipind într-o livadă, a auzit în somn susurul unei ape care atunci a început să izvorască din pământ. Acest semn i-a adus încredinţarea că locul este binecuvântat şi potrivit pentru o zidire sfântă. Izvorul care a apărut se regăseşte şi astăzi în curtea Mănăstirii Ghighiu, unde este ridicat un agheasmatar.

Cel mai vechi izvor tămăduitor de la noi este considerat a fi la Mănăstirea Dervent din judeţul Constanţa, iar acesta este legat de prezența Sfântului Apostol Andrei în Dobrogea. Potrivit tradiției, însetând în timpul unei călătorii misionare, Apostolul românilor a lovit cu toiagul o piatră din care a început să curgă o apă binecuvântată. Tradiția spune că aici a fost făcut un baptisteriu, unde au fost botezaţi strămoşii noştri daco-romani.

Având o tradiţie mai nouă, dar foarte cunoscută în Muntenia, izvorul tămăduitor de la Biserica „Buna Vestire” din orașul Brăila atrage în fiecare an mii de credincioşi, care consideră apele acestuia drept o binecuvântare mare de la Dumnezeu, mai ales că apa izvorăşte în fiecare an prima dată la sărbătoarea Izvorului Tămăduirii. Apa minunată a fost descoperită în anul 1863, când s-a construit biserica din Brăila.

Unele izvoare tămăduitoare sunt legate de voievozii Ţărilor Române, ele marcând episoade prin care aceş-tia şi -poporul binecredincios au scăpat de boli, secetă, urgie şi năvălirile duşmanilor. În legendele populare româneşti se păstrează memoria unor diferite ape care s-au revărsat năprasnic peste invadatori sau care au potolit setea oastei româneşti.

La Mănăstirea Glavacioc din judeţul Argeş se află un izvor cu apă făcătoare de minuni. Acesta izvorăşte de sub Altarul bisericii şi iese la suprafaţă la poalele colinei pe care este aşezată mănăstirea. Apa lui formează un mic lac. Prima minune consemnată s-a întâmplat aici cu Vlad Vodă Călugărul (1482-1496), care s-a vindecat prin apa izvorului de o boală de stomac.

Credincioşii care poposesc la mănăstire coboară astăzi şi la „sfânta fântână cu apă pururea curgătoare şi de minuni făcătoare”, după cum se arată în pisania mănăstirii. Tot în judeţul Argeş este şi Biserica „Sfântul Ierarh Nectarie Taumaturgul”, din satul Vâlcelele-Crâmpotani, comuna Merişani, unde se află, potrivit tradiţiei, şapte izvoare tămăduitoare. Aici se spune că domnitorul Mircea cel Bătrân (1386-1418) a poposit cu oastea sa şi au luat apă în timpul luptei de la Rovine pentru că celelalte ape erau otrăvite în faţa oastei turcești.

Şi la Mănăstirea Brâncoveni din judeţul Olt se află un izvor minunat, unde a fost vindecat domnitorul Matei Basarab (1632-1654). Într-o zi, pe când culegea flori, domnitorul s-a murdărit de pământ. A căutat o apă şi, spălân-du-se, a văzut că s-a vindecat de bubele ce le avea pe mâini. S-a spălat apoi pe tot corpul şi a scăpat de o boală de piele cumplită. În urma vindecării, Matei Basarab a refăcut Mănăstirea Brâncoveni.

Izvoare tămăduitoare se află şi la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus,

încă de la anul 1500, precum şi la Mănăstirea Horăicioara din judeţul Neamţ, despre care se spune că alungă seceta. Izvorul de la Hărăicioara a fost descoperit de Născătoarea de Dumnezeu. Minunea s-a petrecut în timpul stăreţiei arhimandritului Ermoghen Buhuș (1837-1877). Tradiția spune că mănăstirea nu avea sursă de apă, așa că toți călugării s-au zăvorât în chiliile lor și s-au hotărât ca 40 de zile să nu mănânce și să nu guste apă, rugându-se neîncetat pentru ca Dumnezeu să le plinească această lipsă. După 40 de zile, primul monah care a ieșit din chilie ar fi văzut-o pe Maica Domnului lovind cu toiagul chiar în locul unde este

ecuvântat redinţă la

LUMINA

ziarullumina.ro